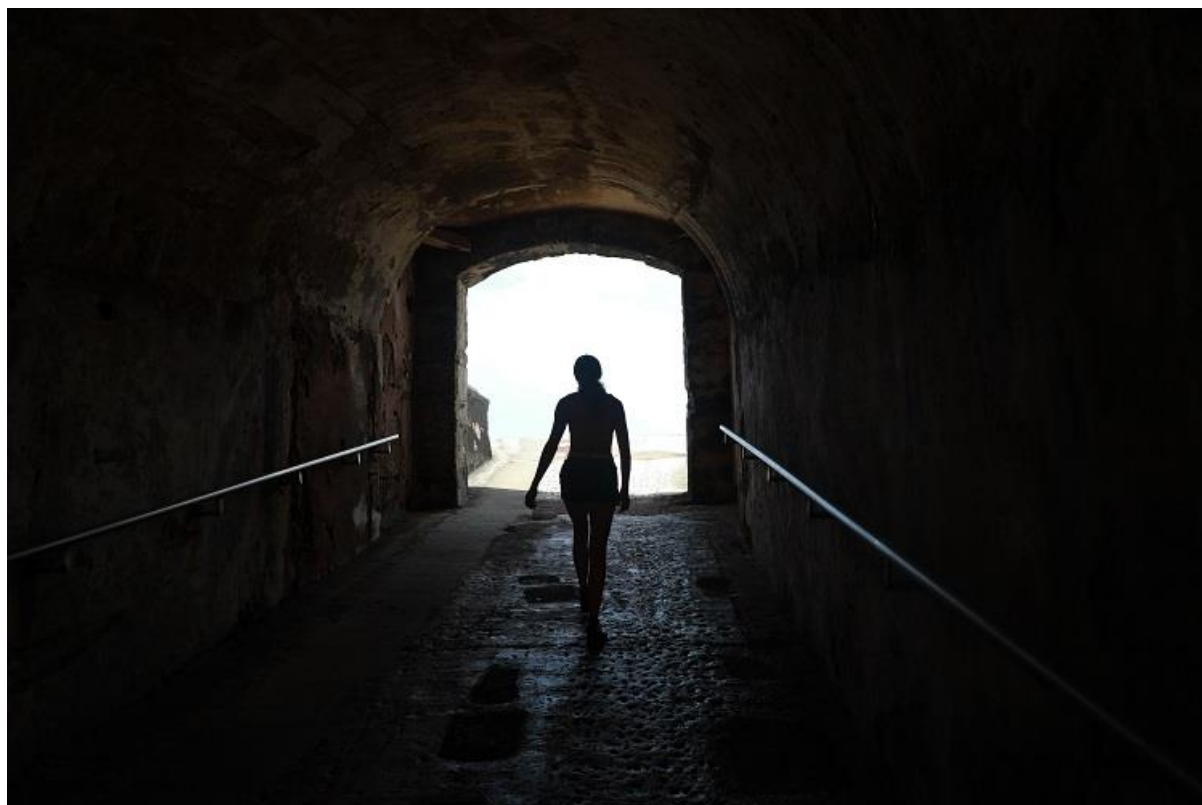

Polomije se nam dogajajo, ker smo ljudje

Piše: Darja Gebert

Petek, 10. 9. 2021, 6:03

Vir: *Unsplash*

Pridejo trenutki, dnevi, obdobje, ko nam ne gre. Ne zmoremo biti dobri partnerji, ne starši, služba nas dodatno bremeni, delo postaja prazno, enolično in sami sebi gremo na živce. Izgledamo kot obsojenci na zaporno kazen, ki pa smo si jo sami določili in se vtaknili v jetniško celico. V njej ždimo, jezni na druge, prežeti s svojo bolečino, za katero verjamemo, da so odgovorni drugi. Še naprej počnemo enake stvari, verjamemo v svoj prav in krivično obravnavo sebe, s strani drugih. Pritožujemo se, kako smo ujeti, kako je svet krivičen, odgovoren za našo nesrečo in odlična družba so nam podobno misleči, ki nas ohranjajo v primežu jetnika sistema, paradoksalno varnega okolja. V njem nam ni treba biti aktivni, razen na lastnem polju nevoščljivosti, kjer želimo zatreti vse, ki si s svojim delom uspešno odpirajo vrata, ki so nam nepremostljiva.

Ujeti v ječi lastnih misli in prepričanj vseskozi sanjamo o svobodi. Želimo se rešiti, največkrat na način, da se oklenemo rešetk, ki jih jezno stresamo v upanju, da zrahljamo zapah. Vidimo le svoj problem in se borimo z njim, ves čas pa upamo, da bo kdo slišal naše neme klice na pomoč, zaznal našo stisko in nas rešil ujetosti. V

svoji ozkoglednosti ne opazimo, da ječa, v katero smo se sami spravili, nima stranskih sten.

Kako se rešiti?

Stiske pridejo kot vremenske ujme. Hitro, močno. Pustijo posledice, vedno pa se končajo in minejo.

Nemogoče, dokler bomo z obrazom med obema rokama prižeti na rešetke. Treba je iti nazaj. S tem tvegamo, da bomo zavrgli leta svojega truda, v katerih smo malenkost zrahljali zapah na vratih, a nas to ni osrečilo. Moramo iti nazaj. Tudi če bomo s tem prepustili nekomu, da prevzame in nadaljuje naše delo, mu morda celo uspe in si nekoč pripiše zasluge za trud, ki smo ga mi pred njim vložili. Nič hudega. Ko gremo nazaj ne pomeni, da bodo vrata izginila, problem ostaja in potrebno ga je sprejeti. Gre za to, da mi vidimo širše, vidimo, da ima naša ječa vendarle izhod, ki pomeni novo upanje, svobodo.

Pomembna je pot

Ni nam treba vedeti, kam gremo, ni treba imeti točno načrtane poti. Veselje nad slehernim korakom, ki nam je bil v jetniški celici onemogočen, nas lahko vodi daleč. Življenja v jetniški celici ni več. Minilo je. Vrata celice ostajajo, ljudje ki so nas za njimi prizadeli, razvrednotili, zavrgli in kritizirali prav tako. Ne trudimo se jih izbrisati, ker ne gre, ne trudimo se jih pozabiti, ker ni mogoče in ne trudimo se jim maščevati, ker ni vredno. Sprejmimo jih z vsem kar (ni)so, (ne)počnejo. Ne moremo jih spreminjati, lahko pa sebi damo dovoljenje, da gremo ven, naprej z odpuščanjem in sprejemanjem drugih s čimer jim odvzamemo moč, da soustvarjajo naše misli, vedenje in odzivanje. Odpustimo tudi sebi, da smo životarili v nesreči. Samo ljudje smo.

Vedno lahko izbereš lastno držo do stvari

Ni treba, da je življenje popolno. Nikoli ne bo. Ni treba, da smo mi vselej popolni, najboljši. Ne gre. Samo ljudje smo. V zahtevnih in nadvse napornih življenjskih preizkušnjah včasih pomislimo, da si ne bomo nikoli več opomogli. Pa se na koncu izkažemo celo bolje, kot bi lahko predvidevali. Stiske pridejo kot vremenske ujme. Hitro, močno. Pustijo posledice, vedno pa se končajo in minejo. Avstrijski nevrolog in psihiater, ki je preživel Holokavst, Viktor Frankl, je po nadvse travmatični življenjski preizkušnji, ko je izgubil svojo družino, zapisal, da človeku lahko odvzameš vse, razen ene stvari, zadnje od človekovih svoboščin: da si v vsakem položaju, naj bo kakršenkoli že, vsak sam izbere svojo držo do tega položaja. Tudi mi imamo to možnost, vsak dan znova.